

DUHOVNO v ŽIVLJENJE

106

LA VIDA ESPIRITUAL
A VIDA ESPIRITUAL
THE SPIRITUAL LIFE

LETO III AÑO
JUNIJ 1936.

BUENOS AIRES

SPORED SLOMŠEKOVIH PRAZNIKOV V MARIBORU

21. jun 1936. Mladinski dan.

od 21. do 29. junija 1936

razstava vsega, kar nas veže in spominja na Slomšeka. Razstava bo v kazinski dvorani.

Dne 27. junija 1936.

Sprejem gostov, zvečer slavnostna razsvetljava menta Maribora, kresovi na slovenskih vrhovih.

Dne 28. junija 1936.

Ob 10. stanovska predavanja: Za može: Slomšek, učitelj in vzgled krščanske moštosti. Možje, čuvarji Slomšekovih izročil v slovenskem narodu. — Za žene: Slomšek in slovenska mati. Vzgoja otrok po Slomšekovih naukih. — Za fante: Fant po Slomškovem srcu. Vera, luč narodne omike. — Za dekleta: Pobožnost in nedolžnost srca, dva bisera slovenskega dekleta. — Dekleta v Slomšekovi šoli. — Za dijaštvo in inteligenco: Slomšek, svetniški genij slovenskega ljudstva. Večnostno jedro Slomšekovih vzgojnih načel.

Ob 15. igra na prostem "Sv. apostola".

Ob 18. večernice v stolnici.

Ob 19. zbor slovenskih kolesarjev.

Ob 20. koncert "Maribora", Sattnerjev oratorij "Vnebovzetje".

Ob 23. sprevod mož in fantov z bakljami v prošnji procesiji, ki gre po mestu in mimo groba Slomšekovega na Slomšekov trg, odn. v stolnico, kjer je polnočnica in skupno sveto obhajilo moških. Pri polnočnici ima ljubljanski škof dr. Gregor Rožman nagovor, mariborski škof dr. Ivan Jožef Tomažič pa sveto mašo.

Dne 29. junija 1936.

Od 3. zjutraj dalje: svete maše v vseh cerkvah in skupno sv. obhajilo ženstva.

Ob 9 $\frac{1}{2}$ prihod prevzvišenih škofov in drugih odličnikov ter nato služba božja. Pridiguje škof dr. Ivan Jožef Tomažič, sv. mašo daruje škof dr. Gregor Rožman.

Sprevod z Glavnega trga po Strossmajerjevi ulici mimo Slomšekovega groba na Slomšekov trg, kjer zastopniki naroda izročijo prevzvišenemu prošnje.

Ob 15. se izvaja oratorij "Vnebovzetje".

Ob 20. je igra na prostem "Sv. apostola".

UPRAVA IN UREDNIŠTVO:

Caseros 2780

Telefon 61 - 1073

Oj, ljubi, lepi in pošteni slovenski jezik, s katerim sem prvič svojo ljubo mamo in dragega ateja klical, v katerem so me mati učili Boga spoznavati, v katerem sem prvokrat svojega Stvarnika častil — tebe hočem, kakor najdražji spomin rajnih starišev hvaležno spoštovati in hraniti. Za tvojo čast in lepoto, kolikor morem, skrbeti, v slovenskem jeziku svoje ljube brate in sestre Slovence najraje učiti. Želim kot hvaležen sin svoje matere, da kakor je moja prva beseda slovenska bila, naj bo slovenska tudi zadnja!

ANTON MARTIN SLOMŠEK.

VEČERNICA

Glejte, že solnce zahaja,
Skoraj za goro bo šlo;
Hladen počitek nam daja,
Pojd' mo veseli damó!
Čujte zvoniti!
Počivat zvoni.
Zvoni, le zvoni nocoj,
Sladko počivat zapoj!

Čujte po drevju šumeti,
Glejte, kak' vetrc pihlja!
Urno! Že začne mračiti,
Hitro, da bomó, domá.

Delo smo danes storili,
Naj se vsa vas veseli.
Bomo se tud' poživili,
Že se večerja hladi.

Sed' mo za mizo in jejmo
S pametjo božje darí;
Srce hvaležno imejmo
Stvarniku, ki nas živi!

Vzemimo jedi in pijmo
Sladkega vinca bokal;
Svoj'ga očeta hvalimo,
Ki nam tak' dobrega dal!

Zdaj si počijmo po volji;
Naj nas petelin vzbudi,
Kadar škrjanček na polji
Jutrnjo pesen sloví.
Čujte zvoniti!
Počivat zvoni.
Zvoni, le zvoni nocoj,
Sladko počivat zapoj!

Vsi bomo enkrat zaspali,
V miru počivali vsi.
Delo za vselej končali,
V hišo očetovo šli:
Takrat, zvonovi,
Zvonite lepó,
Klič'te k očetu damó,
Klič'te nas v sveto nebó!

Slomšek.

ANTON MARTIN SLOMŠEK

Rojen je bil 26. nov. 1800 kot sin premožnih starišev na Slomu, v prijazni kmečki domačiji v Ponikvah na Štajerskem Med Celjem in Mariborom. Šolal se je v Celju. 1824 je bil posvečen v mašnika. Deloval je kot kaplan na Bizeljskem in pri Novi cerkvi, potem kot špiritual v celovškem bogoslovju. Leta 1840 je postal župnik v Vuzenici in škofijski šolski nadzornik. 1844 je postal lavantinski kanonik, čez dve leti celjski opat in leta 1846 ga je božja previdnost postavila za lavantinskega škofa. Iz tega mesta je storil za slovenski narod nevenljive zasluge in ga bodo njegova dela še dolgo ohranila v blagem spominu pri vseh dobrih Slovencih. Umrl je 1862 dne 24 septembra. Želja vseh Slovencev je, da bi bil povišan tudi od Cerkve v svetnika. S svojimi deli je zaslužil to čast in od Boga jo je že tudi prejel.

Slomšek je bil mož bistrega uma, neumorne pridnosti, globoke pobožnosti, zvest služabnik božji, goreč duhovnik, iskren ljubitelj svojega zatiranega naroda.

Kot mlad kaplan sredi bizeljskih vinskih goric je kmalu zaslovel po svojih pridigah, polnih božjega duha in je cerkev postala pretesna množici, ki je od vseh strani hitela, da sliši božjo besedo iz njegovih ust. S čudovito ljubeznijo je zdravil bolne duše, ko je po cele dneve presedel v spovednici.

Iz cerkve je stopil tudi med ljudi, tudi v vesele zidanice in skozi vinograde. Globoko so ga bolele nekatere nelepe razvade, pa se je kmalu znašel. Stopil je med fante, med pevsko družbo in jim zapel.

Slovenec Slovenca vabi,
če se ti pit ne gabi,
le pridi v gorco k nam,
smo dobre volje tam.

Po pameti ga pijmo,
da pamet ne zgubimo,
kak grdo bi pač bilo,
ne znati kam domó.

Bomo eno zapeli,
da bomo vsi veselji.
Vsa žalost naj neha,
kjer vinco je doma.

Napij še ti zdravico,
na družbe veselico
če prazen bo bokal,
beš pa za družga dal.

Od gorice do gorice, od vasi do vasi je odmevala njegova pesem naprej in jih danes poje ves narod. Kdo je nepozno one? En hribček bom kupil, bom trte sadil... To je bilo delo domoljuba in božjega moža, ki je na ta način veselemu slovenskemu značaju dal pesem za pošteno zabavo in iz svoje župnije odpravil nesramno petje, ki žali Boga in plemenito srce. Kakor je na Bizeljskem začel, tako je pri Novi cerkvi načaljeval. Leta njegovega kaplanovanja so bila zanj samega tudi koristna šola, kjer se je učil spoznavati dušo slovenskega naroda, kjer je njegova ljubezen do Slovencev še vse bolj rastle. Svojega plemenitega dušnega pastirja so povsod tako vzljubili, da so glasno jokali ko je bil odpoklican na druga mesta.

Boj za pravice slovenskega jezika je začel v Celovcu kot semeniški spiritual. Prvo je bilo, da je vlival bogoslovcem ljubezen do slovenščine, jih navdušil za slovstveno delovanje in tako vzbudil Slovencem celo vrsto mož, ki so postali borci za slovenske pravice v času najtežjega boja z nemštvom.

Duhovnike, ki jih je vzgajal za božje delo med narodom, je znal navdušiti za to, da so podajali iz prižnice božjo besedo v čisti slovenščini in je tako utiral pot ljubezni do jezika in narodno zavest med vsem narodom. Spisal si je v ta namen slovensko slovnico.

Največ je pa svojemu narodu dal iz visokega mesta lavantinske škofijske stolice.

Iz globoke ljubezni do slovenskega naroda mu je zrastle spoznaje, da tisti Slovenci, ki umirajo svojemu narodu ko se potaplja v nemško morje, se zgublajo tudi v propalost svoje duše. Zato je sklenil postaviti mejnike, ki naj zavarujejo Slovence pred narodnim in verskim propadom. S silnimi žrtvami in naporu je uspel, da je že proti koncu svojega življenja prenesel 1859 škofijski sedež iz nemškega Šent Andraža v Lavantinski dolini v Maribor. Preuredili so škofijske meje. S tem je Slomšek rešil slovenstvu kakih 200 tisoč duš, ki bi bili sedaj že narodno izgubljeni. S tem je vtisnil Mariboru slovenski pečat. S tem je postala spodnja Štajerska slovenska zemlja za vselej.

Z ustanovitvijo Mohorjeve družbe je dal Slovencem dar, s katerim se pred vsem svetom lahko postavimo, ker ravno ona je s svojimi dobrimi knjigami največ pripomogla, da je naš narod dosegel tako visoko izobrazbo.

Nemogoče bi bilo naštetati vse, kar je Slomšek svojemu na-

rodu napisal. 15 letnikov "Drobtinic" so prava zakladnica nauk in resnic za časne in večne potrebe človekove.

Nešteto molitvenikov je bilo Slovencem napisanih. Nihče pa nam ni dal tako globokovrednih, kot naš Slomšek, ki je s svojimi pridigami in molitveniki in duhovnim pisanjem za nas Slovence to, kar je Sveti Avguštín celi Cerkvi. Življeja srečen pot, Krščansko devišstvo, Hrana evanĝeljskih nauk, to so čisto zlato. Iz teh molitvenikov kar gori Slomškova topla ljubezen do neumrljivih duš in sije božja modrost. Vseh Slomškovih knjižnih darov bi bila cela gora.

Nevenljive so Slomškove zasluge kot učitelja Slovencev. Njegov "Blaže in Nežica v nedeljski šoli" sta vzgojila cel slovenski rod preteklega stoletja. Iz Slomškove šole so zrastle one plemenite slovenske matere, ki so učile in vzgojile nas, so vzrastli naši očetje: dobri gospodarji in zvesti možje. To njegovo knjigo so prevedli tudi v češki in ruski jezik.

Nikjer pa ni popisano in samo Bogu je znano, koliko je Anton Martin Slomšek za svoj narod molil in trpel. Da je bilo na njegovem življenjskem potu mnogo bridkega, nam priča vsak življenjepis. Upamo pa, da bo njegovo svetost Bog tudi svetu razodel in k čudežem, ki so se na njegovo priprošnjo že zgodili dodal še novih, da ga bomo mogli častiti tudi na oltarjih.

Koncem junija se vrše na Slomškovem grobu v Mariboru Slomškovi dnevi, ki so izraz te naše velike želje in molitev vsega slovenskega naroda, da bi Bog poveličal med svetnike **A n t o n a M a r t i n a S l o m š k a**.

Vsemogočni Bog, ki si nam v svojem služabniku Antonu Martinu Slomšku poslal tolikega učenika in pastirja usliši naše pobožne molitve in poveličaj ga, da bo pred vesoljno Cerkvijo prištet zveličanim.

IZ SLOMŠKOVE ZAKLADNICE

Komur jesti ne diši, nima dobrega zdravja.

Komur dober nauk mrzi, se za hudo pripravlja.

Potrpežljivost rožice sadi, jeza pa trnje.

Kdor pomore drugim iz nadlog, rad pomaga njemu Bog.

Tam kjer glad mori lenuha, najde priden dosti kruha.

OČETOVA HIŠA

Na holmu prijaznem vrh vinskih gora
Je hiša očetova stala.
In kakor mogočna kraljica
okolici se je smehljala.

Minila so leta od časov,
Že v grobu mi oče leži.
A hiša, četudi brez njega,
Mi misli na njega budi.

Ne vem kdo zdaj v tebi kraljuje,
ne vem kdo ti je gospodar,
Pa naj bo kdorkoli že hoče,
Pozabil ne bom te nikdar.

Kako naj bi tebe pozabil?
Življenja najlepšega dni
Sem v tebi veselo sprovodil,
Oj hiša očetova ti.

Zdaj loči me motno vdovje
Od vrhov teh vinskih goric.
Pa vendar čez širno valovje
Pošiljajo vedno mi klic:

O pridi mi sin rodne grude,
Spet vinska trta cveti,
Nastavila mnogo je cvetja,
Vsa gora opojno dehti.

Bom prišel, premagal zapreke,
Vsak dan je močnejši tvoj glas,
Tam lepa so bla mlada leta,
Bo lep tudi moj zadnji čas.

Anton Podlogar.

Maj gre Mimo Tvojih tal

S L O V O.

Hitro so bežale ure. Čas, ki je bil Janezu še sojen pred odhodom, je tekel neutegoma dalje. Domislil se je, kako je kot droben otrok materi včasih vrveo staknil iz kolesa, ko se je okoli kolo vrata in matere smukal, natikal papir na "štangioo", da se je lepo vrtel z vretenom... Tudi danes bi hotel zaustaviti tisto kolo, ki mu je tako hitro in neusmiljeno požiralo minute in ure.

Ko so v soboto zvonovi oznanili spet sveti večer, po navadi pač kot vsake soboto naznanijo naslednji Gospodov dan, je kar bridkost prevzela njegovo srce ob misli: danes teden jih več slišal ne bom... Bog ve kje daleč od doma... O prelepa pesem naših zvonov... Kar postal je med delom, kar ni bila njegova navada, da se še danes navžije te angelske pesmi, ki jo pojo zvonovi čez domačo ljubljeno zemljico.

In ko so zvonovi vtihnili, se je oglasila gori nad lazom še kukavica. Nehote je prisluhnil, kaj mu bo povedala, ko jo najbrže pred odhodom tudi več slišal ne bo. In bo onemel tudi njen glas. Saj, tako je pomislil, drugje kukovice gotovo ni, ker drugi je ne razumejo, ker ona le po slovensko zna... In je sledil njenemu glasu. Petindvajsetkrat je že naštel in še mu je štela naprej... Hvaležen ji je bil za njeno tolažilno pesem.

**

Vsa okolica je vedela, da Lovrinov Janez odhaja v Ameriko. Kdor ni zvedel že preje, je to ono nedeljo lahko razbral iz vabila Prosvetnega društva, ki je oglašalo, da je popoldne po šmarnicah društvena prireditev in slovo Lovrinovega Janeza.

"Henrika, gobovega viteza" so postavili na dnevni red in lepih pesmi celo vrsto.

Obilna je bila vdeležba pri cerkveni pobožnosti in do zadnjega koticčka se je napolnila dvorana.

Janezu je bilo na moč neprijetno. Saj je ni bilo ves čas, odkar je on v društvu, prireditve, kjer bi ne nosil velikega dela bremen on, — danes bodo igrali in peli brez njega. Kar ni se

mogel sprijazniti z mislijo, da je to mogoče, in vendar je videl, da gre dejanje naprej.

Henrik, mlad in lep, močan in zdrav odhaja v daljni tuji svet, na križarsko vojsko. Poslovi se od zaročenke, matere, sestre, vseh domačih, vseh dragih. Marsikatera solza se je utrnila ob ginljivem prizoru slovesa, ko je mati dala sinu svoj blagoslov.

Čez nekaj let se vrne domov — gobav. Vse ga zapusti, vse pred njim beži, edino najdenka Blanka, ki jo je Henrik od uri slovesa smrti rešil in materi izročil, naj njej izkazuje materinsko ljubezen s katero ljubi njega, edino ona ne beži pred njim in mu nazadnje doseže celo zdravje.

Prevzela je igra tudi Janeza. Z odprtim srcem je zajemal navsote, ki jih je slišal iz ust Henrikovega vzgojitelja in njegove plemenite matere. In če ga čaka morda tudi tako strašna ali podobna usoda... Da, nič se ne ve, če ga ne čakajo bridke preizkušnje...

Ko je minila igra, je stopil na oder podpredsednik prosvetnega društva, da se zahvali Janezu za njegovo lepo delo, ki ga je v društvu vršil, da mu vošči srečno pot in veselo svidenje čez nekaj let.

Potem so mu pevci zapeli: Slovenec sem, tako je mati djala... Potem je vstal gospod Matevž. Kot oče ga je nagovoril. Saj ga je krstil, saj mu je včasih tudi očeta nadomestil potem, koje ta odšel v prerani grob.

“In ko odhajaš, ko je že tako, da iti moraš, vedi: strašna stvar so gobe, strašna je vsaka bolezen v tujini, kjer ni dobre, ljubeče matere, ki bi ti stregla, zato pazi svoje zdravje. A vedi pa to, da je najhujša bolezen greh, ki vniči dušo. Vedi, da boš prišel v tujini skupaj z ljudmi, ki jim je greh zaželjena slast, ki nič ne pomislijo, da je sad greha obup in večna smrt. V dneh, ko bo prišla tudi nate preskušnja, ko te bo vleklo, da bi se tudi ti vrgel v resnago, v kateri drugi žive, takrat vzemi v roke tole knjižico, ki je še bolj zlata znotraj kot zunaj: Življenja srečen pot. Vedi, da je samo ta modrost tista, ki te bo prav vodila in k pravemu cilju pripeljala. In če boš videl, da dela cel svet drugače, spomni se, da je samo Jezus “P o t R e s n i c a i n Ž i v l j e n j e“. Jezus naj Ti bo učitelj po tej zlati knjižici Slomškovi, Marija naj Ti bo mati in angelj varh naj te varje. Nobenega dne brez križa ne prični, nobenega brez križa ne končaj. Če prideš v razmere, da v nedeljo ne boš mogel k maši, pa

pošli svoje misli tu sem k nam na ta oltar, kjer bo tvoja mati vsako nedeljo zate molila in tudi jaz te ne bom pozabil.

Spet so zapeli pevci. Nazaj v planinski raj... Saj jaz planin sem sin. Me vleče na planine, po njih srce mi gine...

Tudi Janez je moral nazadnje stopiti na oder. Ni bil v zadregi za besedo, toda v srcu mu je bilo tako tesno, da je komaj spravil glas skozi grlo. Po zahvali za slovo, ki so mu ga priredili je pristavil še takole: Mnogi so že v tujino šli. Denarja in sreče iskat. Mnogi so srečali nesrečo. Iskanega niso našli, in v tujini madež svojim domačim postali. Prosim vas vse, ki sem vam zvest prijatelj biti skušal ves čas: spomnite se me, ko boste lahko toplo molili doma, ko boste po domače z Jezusom govorili, spomnite se name, da naj me dobri angelj varje, da se tudi z menoj podobno ne zgodi. In ko boste prejeli iz tujine moj prvi pozdrav, vedite, da teško, teško čakam, kdaj iz domovine kak pozdrav dobim. Nedopovedljivo veselje mi bo vsak spomin iz te ljube zemljice. Če tudi bodo mnoge dežele in široka morja legla med nas, moje misli in želje bodo vsak dan pri vas. Tudi vi ne pozabite name.

Zrel fant je bil Janez. Vojaška leta so bila že za njim, zato je tudi že v njem dozorela njegova moška narava. Tudi njemu je hitreje vdarilo srce, kadar ga je dosegel nežen deklinški glas. Prijetno, toplo ga je prevzel zvonki deklinški smeh in pesem. Tudi njegovi pogledi so hrepeneli za lepo deklinško prikaznijo.

Marsikdo v njegovih letih se slepo prepusti vetru. Z življenjem, ki je v nasprotju s postavo Stvarnikovo naredi nesrečnega in nezadovoljnega sebe in dekle.

Janez je razumel, da je nagon slep. Kakor je vsako stvar vedno skušal trezno prevdariti, tako je presodil pravilno tudi to, da je fantovo nagnenje do dekleta dobra stvar, toda pamet mora biti močnejša. Pamet namreč mora voditi človeka celo življenje, tisto čustvo ima pa samo ta namen, da se ljudje za zakonsko zvezo najdejo.

Ob razmišljanju globoke vsebine človeškega življenja je doumel, da se na vsakem človeku ponavlja zgodba prvih starišev v raj. Lep in zapeljiv se jima je videl sad prepovedanega drevesa, a bi ju srečne napravil le, če bi se ob njem hotela premagati in se mu odreči. Ker tega nista storila sta napravila nesrečne ne le sebe, temveč tudi svoje potomce. Tudi fant teži za dekletom, a sreče ne najde v tem, če se nagnjenju grešno vda, marveč če ga po božji postavi brzda.

Zato je Janez svoje srce varval, da mu ne bi obolelo na zaljubljenosti. Pa pri vsej svoji navidezni nedostopnosti je vendarle občutil, da nasproti Jeranovi Rezki ne more biti tako neobčutljiv kot do drugih. Nazadnje si je sam priznal da to dekle rad vidi in sliši. Ostala je pa to spoznanje njegova skrivnost, ki je niti njej ni razodel.

Ono nedeljo pa, zadnji dan doma, dan ko se je od javnosti poslovil, je stopil tudi do nje, ki jo je na skrivaj ljubil.

**
*

Presenečeni so bili nad njegovim vstopom ta dan. Rezka si je na tihem močno želela, da bi mogla spregovoriti besedo z njim, da bi mu vso srečo želela na pot. Tudi je mislila na to, da bi mu dala v slovo šopek nageljčkov, da ne bi odšel v tuji svet brez pušeljca, a ni vedela, kako naj bi to storila. Pa je prišel sam in povedal: Rezka, ali boš kaj jokala za menoj? Ali imaš pušelje zame?

Glej no Janeza! Saj pravijo, da te vse dekleta rade imajo. Bog ve koliko pušeljcev že imaš! tako je rekla Rezka, pa kot da se je zbala, da ne bi vzel njene besede za res, je hitela: čakaj da vidim, če je kak nagelček zate. In jih je kar kmalu bilo cel šopek, lepih, polnih, živordečih in lepo dehtečih in še širok roženkravtov list in nekaj rožmarinovih peresc... nagelček, roženkravt, rožmarin, da boš se postavljaj z njim... Ko mu je pripe-

njala šopek, ji je namignil, da ga bo zelo veselilo, če mu bo napisala kak pozdrav. Njen šopek pa bo čuval, da ga nikdar ne zgubi. Toplo sta si stisnila roke in še od drugih se je Janez poslovil, a kaj na kratko, zakaj čutil je, da ga bo sicer čustvo zmagalo.

Predno je zadnji večer legel k počitku sta še z materjo imela važen posvet, kako naj vodi dom.

Komaj je petelin oznanil nastajajoči dan, že je v materini sobe zagorela luč. Ura je že štiri proč. Bridko je bilo ljubečemu materinemu srcu. Kot da je ob sinovem mrtvaškem odru, tako bridko ji je bilo. A bila je močna žena, ki je razumela kaj je dolžnost. Hitro se je obrnila, da sinu pripravi še zajtrk, zakaj čez pol ure omnibus že gre. Mariji in angelu varhu je sina izročala med tem in nato stopila, da ga zbudi. Še je spal. Kakor otroku tolikokrat, mu je spet danes naredila na čelo križ in ga poljubila.

Predramil se je tedaj Janez. Ko se je pokrižal se je takoj zavedel, kaj ga danes čaka. V nekaj minutah je bil s svojo zunanostjo gotov, potem je kot sleherno jutro pokleknil. Sveti angelj varuh moj, bodi vebno ti z menoj... O Marija vodi me po nedolžni poti... Nikoli ni tako globoko doumel teh besed kot danes, ko je tako dobro vedel, kako zelo mu bo potrebno božje varstvo, da ga tujina ne vniči za čas in za večnost, da doseže svojega potovanja namen.

Ko je končal kratek zajtrk je prišla najbolj bridka ura za sina in mater, ura slovesa.

Sin moj, torej je res, da greš. Vsak dan bom molila zate, da te božja roka vodi, ti pa vedi vsak dan, da te božje oko vidi in vedi, da bom jaz umrla žalosti, če bom morala kdaj zvedeti, da si mi postal izgubljeni sin. Vedno sem te ljubila, zate molila vsak dan, zate svoje trpljenje Bogu darovala, zate bom molila vsak dan tudi poslej. Kadar te bo v daljnem svetu motila grda skušnjava, spomni se svoje sive matere doma, spomni se svojih bratov in sestra, da boš imel v preiskušnji več moči.

Tale svetinjica naše Nebeške Matere iz Brezij naj ti bo od mene spomin. Marija naj te varje, ker jaz ne bom mogla. In tale rožni venec, skrbi da ga ne izgubiš, da njegove molitve ne pozabiš.

Solze so stopile obema v oči, in da bi Janez to prikril, je pohitel, da poda še vsaj roko mlajšim bratom in sestram, ki so še sladko spali. Ko je opravil to, mu je mati še enkrat naredila na čelo križ in ga pokropila z blagoslovljeno vodo.

Iz dalje je že bilo slišati glas omnibusa. Še sta si stisnila roke v slovo, še mu je mati ponovila: Sin moj, ne pozabi Boga, ne pozabi Jezusa, ne pozabi Marije...

(dalje sledi)

J a n e z.

Kdor rad holnikom streže, si rajski venec veže.

Miza, ki se z molitvijo začne in z molitvijo konča, ne bo stradala.

Slomšek.

Tistim, ki se spodtikajo.

Že ves čas, odkar objavljam cerkveni vestnik v naših tednikih se pojavljajo napadi na uredništvo Slov. Tednika. G. urednik stoji na stališču, da naj list služi vsem dobrohotečim v smislu svobode in sem mu hvaležen, da svojemu načelu in listovemu namenu služi neustrašano kljub tem napadom — kateri pa so jako daleč od tega, da bi bili splošno slovensko mnenje, marveč so le zaganjanje gotovega prav ozkega kroga, morda celo ene same osebe, pod raznimi imeni. Sedaj "Mirba".

Na zadnji napad naj vendarle dam par misli v prevdarek.

Pravi, da "vera je in bo odločen in največji sovražnik človeštva" in da to sledi iz "stvarnih in neovrgljivih dokazov".

Jako enostavno! Kot so nekoč Jezusa tožili pred Pilatom: "če bi ne bil hudodelec, bi ti ga ne pripeljali... "Pa mu le nič niso mogli dokazati, da si je Pilat še nazadnje roke umival! Mirba bi nam morda mogel postreči s tistimi stvarnimi dokazi!

Morda je Mirba že marsikaj izkusil. Ni pa še napravil tiste življenske skušnje, ki jo imajo za seboj oni, katerim krijejo glavo sivi lasje častitljive starosti. Oni so v svojih zrelih letih zapuščali svojim otrokom vere kot najvrednejše dedščino, oni, ki so poznali tudi bolezen, tudi onemoglost, revščino in bedo, in ki so iz vsega tega ustvarili življenski nazor, ki velja za vse. Tudi mi bomo imeli še prilike dovolj za to, da se o večni veljavnosti te modrosti prepričamo sami, tudi Mirba, če prav sedaj misli povsem drugače.

Morda Mirba zna na pamet celega Marksa in Ljenina. Prepričan pa sem, da ne ve kaj je napisano na prvi strani katekizma in še manj kaj sledi dalje. Kadar bo spoznal in fazumel kaj je vsebina vere, bo tudi on drugega mnenja.

Mirba je za svobodo! Tako je prav! Naj torej govorimo z isto pravico vsi. Toda kako vendar to, da v tej svobodi ne sme biti prostora za cerkveni vestnik? Zakaj torej "svoboda"! Če ni za vse! Omejitev svobode je vedno znak nasilstva! Svobodo omejujejo tistemu katerega se boje. Ali se morda tudi Mirba vere boji? Se boji da on in njegovi ne bodo s svojo modrostjo zdržali če bo tudi veri dana svobodna beseda?

Če je vera laž, se je ni treba bati, marveč premagajte jo, to

da ne s silo, ker laž se premaga z resnico. Če je pa Resnica, potem se ne morete boriti proti njej.

Kdor je sit, lahko meče skledo pod mizo. Kdor je pri dobrem zdravju in pri polni telesni moči, lahko pljuje na vero in odstavlja Boga.

Hladnik Janez.

NEKAJ SLOMŠKOVIH PREGOVOROV

Kar abotni zavržejo, morajo modri pobrati in vsejati.

Učenost in dobrotljivost so le kresnice, ako prave vere, kjer trdnega zaupanja in krščanske ljubezni ni.

Otrok prava sreča so so bogaboječi stariši, pa tudi starišev največja sreča so pobožni otroci.

Prvo seme poučenja starišev najgloblje pade, najdalje ostane in najlepši sad obrodi.

Kdor le po večjih dohodkih hrepeni, že na tem svetu svojo plačo dobi — kaj bo pa za nebesa!

Mehkužno vzrejeni otroci so kakor pulfla repa. Vse svoje žive dni rahli, sebi in drugim nadloga.

Svobod: je varučke potreba, da se ne pobije. Varučka ji je modrost, varuh pa strah božji.

V mladih letih stradati je hudo, pa se dobrega razvaditi je še huje.

Se mlad prepogosto voziš — boš star hodil peš.

Moder mož se oženi šele, kadar ženkieo in dečico s čim rediti ima.

Več koje kuharic, manj je dobrih potic.

Bog plačuje po zvestobi, ne po stanu.

Zapravljivec in tat sta si brata.

Več ko je gostilnic, več bo uboštva, več ko je plesa, več bo joka.

Veliko posvetnega znati, pa slabo se zadržati, je konja ritensko osedlati, hitro te v blato vrže.

Največja nesreča je ta, če kdo sovražnike svoje za prijatelje ima.

Preveč medena potica zobe krha, presladek človek rad goljfa.

Nesramen mladenič in garjev človek, nesramna deklina in kuhinska cunja — treba se jih je izogibati.

Iz Argentinske zgodovine

Argentina je sedaj naša druga domovina in je potrebno, da vsaj v glavnih potezah spoznamo njeno preteklost, ker le tako je bomo znali ceniti. Je po svoji zemljepisni legi in tudi po svoji ekonomski organizaciji, najpomembnejša država v južni Ameriki.

Zgodovina vseh teh južnoameriških držav je kratka, kajti kot samostojne države obstojaje samo nekaj nad 100 let. Do koncem 18. stoletja so bila španske kolonije brez pravic, brez lastnega kulturnega in gospodarskega življenja. Kot je zavisela severna Amerika od Angleške v vsakem oziru, kot se je ljudstvo tamkaj naveličalo težkega bremena gospodarskega in političnega suženjstva in si je priborilo z orožjem v roki svojo svobodo, tako so tudi južnoameriške dežele ena za drugo vrgle s sebe verige odvisnosti. To je popolnoma naravna pot; skoraj vse kolonije se počasi otresejo tujega jarma, kajti to kar boli, človek počasi ozdravi, pa naj ga stane še toliko truda.

Da se je osvobodila Argentina tako naglo španskega gospodarstva, je mnogo vplivala francoska revolucija koncem 18. stoletja, ki je na vse kraje celega sveta zanesla seme svobode narodov. Mladina, ki je študirala v Evropi, se je vrnila polna navdušenja, žejna svobode svoje domovine, ki je bila do tedaj nič drugega, kot dekla Španije.

Leta 1810. je Napolen porazil Ferdinanda VII. in se je postal cel Španije in to je bil izredno ugoden trenutek, da organizatorji revolucije uresničijo svoje namere. Organizirali so odbor, ki se je zval "Sociedad de los siete" in so se z vso energijo lotili dela.

Vesti iz domovine so tedaj zelo počasi hodile, saj je potrebovala ladja iz Španije skoraj 3 mesece, da je prišla semkaj in to je bilo edino sredstvo za pošto in blago. Ko je priplula dne 18. maja 1810 ladja iz Španije, je tedanji kraljevi namestnik Cisneros skušal preprečiti, da bi ljudstvo zvedelo, kaj se dogaja doma v Španiji, da je kralj Ferdinand zaprt in vjet. Ali zaman, ljudstvo je še isti dan zvedelo vse podrobnosti in dva dni pozneje so voditelji sklicali narod in ta je izbral kot svojega zastopnika Castelli-ja in Martin Rodriguez-a, z nalogo, da namestnik

kralja takoj odstopi in da se organizira lastna vlada, popolnoma neodvisna od Španije. Castelli se je takoj podal do kraljevega namestnika ter je od njega zahteval, da se takoj odpove svojemu mestu, kajti ljudstvo ne more videti v njem več kraljevega namestnika, ako je kralj zaprt in premagan. Cisneros je rekel, da naj napravijo, kar hočejo.

Castelli in Rodríguez sta takoj obvestila ljudstvo in 22. maja se je sestala provizorična vlada "Cabildo abierto" s Castellijem kot predsednikom na čelu. Po dolgem prerekanju in mnogih sejah, je bila končno izvoljena prva narodna vlada "Primera Junta" nekako tako kot v Jugoslaviji po prevratu "Narodno Veće". Presednik te "Primera Junta" je bil Cornelio Saavedra in njen prvi tajnik, znameniti Mariano Moreno, odličen advokat. Dne 25. maja 1810. leta je ta vlada oklicala v Cabildo na Plaza Mayo neodvisnost dežele, ki se je pričela imenovati "Provincias Unidas del Rio de la Plata". Ta datum je mejnik njeni zgodovini kajti sedaj se začne moška doba te mlade dežele z mnogimi nalogami in odgovornostmi; treba je bilo mnogo žrtev, preteklo je mnogo krvi, da je ta država zadobila današnjo obliko. Treba je bilo braniti z ognjem in mečem dobljeno svobodo in to drugo stopnjo osvobojenja je vodil odlični general José de San Martín, ki je žrtvoval celo svoje življenje za definitivno osvobojenje Argentine; o tem možu in odličnem patrijotu, bomo govorili prihodnjic.

Bartol Franc.

NEKAJ IZ AVELLANEDE.

Tudi mi damo en glas. Slovenci iz Avellanede FCS. Vsaka država ima svoje velike praznike od svoje zgodovine. Tak je tudi danes bil tej lepi dan 25 maj 1936. Da smo se i mi kaj imeli obveselit na taj dan, so nas obiskali naš slovenski duhovnik g. Hladnik Jarez. In šče zato, da grejo za nami in se trudijo, da bi nam edno nedeljo vsakši mesec odslužili sveto mešo in to čist bliza pri nas, tam gde nas živi vnogo nas. Zaupamo, da nam se to posreči in že napred vabimo vse naše Slovence, da se potrudijo na to prvo sveto mešo, katero bo u Manuel Estevez 620. I s tem pozdravlamo vse naše Slovence, ki so tukaj in daleč od nas, doma in po celem sveti. Prva mesa bo 14. jun.

Želimo scbi in vsem našim, posebno da gospod duhovniku, da nas vu vse dobrom najdejo in v šče boljšem pustijo. Bog živi!

Avellanedski Slovenci.

Ko so kostanji cveteli...

Tam je zopet pomlad!

Spomin, bolečina neutešnega hrepenenja!

Pomlad je bila, ko sem dobila pismo od doma:

Pridi, kostanji so že vsi v cvetju. Še nikdar se mi niso zdeli tako veličastnolepi kot danes in nikdar tako beli v cvetju in solncu. Pridi otrok moj! Še nikdar mi ni žgal srca spomin na Tebe tako kot sedaj, menda zato, ker si rekla da prideš.

Pa te ni bilo.

Tisto pomlad nisem šla, ne drugo ne tretjo. Sedaj je že šesta pomlad. Šestič so kostanji vsi beli v solncu in cvetju, tako veličastnolepi...

In vsako pomlad sem pisala: pridem za drugo pomlad. Gotovo. Trdno sem upala.

Tudi mati je čakala v upanju, da pridem.

Tedaj ko bodo kostanji v cvetju.

A cvetje se je razsulo, vetrovi so ga razstlali na cesto, ki v dolgi ravnini teče skozi drevje. Sadovi so dozoreli. Listje je ru-

menelo. S solzo v očeh je gledala mati, kako pada list za listom...

Ko je minila jesen, so ostale gole veje, ki so se z bridkostjo uklanjale burji in mrazu.

Pismo pa je vabilo: Ko bo zima minila upam da prideš. Čakam Te, čakam Te od one pomladi... Kako dolgo že!

Sedaj je tam zopet pomlad.

Bo prišla, upa srce. Kakor žarek svetlobe. Kakor utrinek...

Ne pride, šepčejo ustne. Bojazen gloda v duši...

Pomlad ni več tako topla, solnce ne tako jasno.

Brez vonja so rože in cvetje...

Spet je prišlo pismo: Otrok moj, ko bi Bog Tvojo in mojo molitev uslišal!

Da bi še ob času prišla!

Da bi mogla še enkrat čutiti Tvoj objem!

Da bi Te pobožala po Tvojim laseh!

Da bi spet videla Tvoj mili pogled!

Da bi občutila dih Tvojih ustnic!

Da bi svojo trudno glavo naslonila na Tvoje srce!

Da bi našla še enkrat pomlad v Tvojih očeh,

Da bi jo slišala iz Tvojih besed!

Da bi Bog uslišal njeno in mojo molitev!

Doma se je že spet razsulo kostanjevo cvetje...

V zadnjem pismu je prišel zavitek. V njem dva kostanjeva cveta, že orumenela od dolge poti. Na zavitku je bilo zapisano: "Ko so kostanji cveteli".

Pisala je mati s solzami!

EMIDA

DAVID DOKTORIČ V MONTEVIDEO

BELGRAD, 2. maja. — m. Minister za socialno politiko in narodno zdravje ter zastopnik pravosodnega ministra Dragiša Cvetković je postavil Davida Doktoriča za izseljenskega dopisnika v Montevideo.

Slovenski Obrazi

MED KOMUNISTI

Sobota popoldne!

Konec je trdnega tedna. Človek, ki je bil "nema živina" 6 dni, dobi spet človeški obraz. Šest dni je delal drugim, sedaj šele lahko poišče samega sebe. Sedaj ima nekaj ur oddiha, sedaj je spet človek, član človeške družbe, svoje družine, nemara tudi kristjan, da nemara...

Pa sem stopil nekaj kvader naprej, nekaj v stran, kamor me je vodil naslov, ki sem ga našel v svojih zapisnikih.

Točno! Številka odgovarja! Cel labirint departementov... Pa, moji podatki so povsem pravilni. Skozi polodprta vrata je radovedno in boječe pokukal mali Darček, pa že je presodil, da je najvarneje za materinim krilom. Kaj bi se ne bal pobič takega črnega strahu! Tako čudna prikazen, od vrha do tal. Nemara še nikdar ni prestopila duhovska oseba praga tiste hiše. Res, cel babbav za malega Darčka...

S trdnim korakom sicer, a z manj trdnimi mislimi sem stopil naprej v negotovosti, kakšne obraze bom srečal.

"Bog daj!" Kar po naše sem vdaril.

Prijazen nasmeh na obrazu mlade žene mi je razodel, da se v naslovu nisem zmotil, a povedal mi je tudi to, da me nima za babbava, da lahko stopim korak bliže.

Pozdravili smo se, stisnili si roke in že smo bil iv živahnem pogovoru, kakih šest ali osem oseb.

Prileže se prileže človeku tale sobotica, pa naj bo že angleška ali židovska, krščanska ali amerikkanska... Saj bi sicer komaj vedel, če mi je postelja dovolj dolga. Sobota in nedelja da vendar človeku nekaj oddiha. Tako je menil gospodar, ki mu je Amerika v desetih letih izpila že toliko krvi, da je za barvo obrazu že kar nj več...

Tam neke za Tolminskem so živeli nekoč svoje mlade dni. Kjer so strmi bregovi in visoke gore. Pa vendar je božjega solnca obilo razlitéga, da ga vsaka travica dobi, kolikor ga rabi... Tudi tukaj je solnca dovolj. Še več ga je kot doma, Toda za gospodo, za tiste, ki imaje denar. Za siromaka, za njegove male gro-

še pa je solnca malo, premalo...

In je rastle iz njihovih besed podoba obraza, v katerem se bere sled bridkosti in trpljenja, ki je našemu človeku delč v turji deželi.

Da, da! Solnca smo imeli dovolj! Samo kruha nam je zmanjkalo, ali pa, če rečem, da smo si zaželeli boljšega... in večji kos... Teško je danes to točno ugotoviti, ker je že daleč za nami, sedaj, ko okušamo, da ni tako, kot smo si želeli in predstavljali tedaj, ko smo sledili klicu tujine...

In sedaj se je obrnilo marsikaj.

Solnca je po malem v ta naša skromna bivališča, pa nam je pričelo primanjkvati tudi Boga, ki solnce čez zemljo vodi. Če je res tako, kot so nas nekoč mati učili...

Če je res tako... Zakaj, gospod, kakor se je solnce preselilo na severno stran, in ga ni več tam kot je bilo doma, in tudi tako več ni; tako se je mnogokaj spremenilo tudi v nas...

Zares, da si sedaj niti v tem nisem več na jasnem, če Bog je. Jasno mi je bilo to nekoč in lahka in prijetna mi je bila molitev in nedelja je bila božji dan. A danes...

Zakaj so nam nekoč branili in menda še danes ravno tako, da ne bi smeli čitati vsega. Rekli so, da je prepovedan tudi dvom. Kar tako se mi zdi, kot, da so nas hoteli nevedne imeti, nevedne z zavezanimi očmi, da bi nas laže vodili tja, kamor je vodnikom kazala njihova korist... Saj ne rečem, da je tako, toda te misli se le ne morem otresti.

In sedaj iščem resnico. Iščem Boga...

Vem in spoznavam da vsaka stvar svoj začetek ima in da bi morala tudi začetnika imeti... Toda kako naj spoznam, kaj je res in pravo?

Tako se je naš pogovor vrtel in se nazadnje v celo razpravo prevrgel.

1900 let je že zgodovine nauka Jezusovega, zapisanega v evangeliju. Tisoči in tisoči modrijanov so se že oglasili, ki so hoteli vedeti bolj prav kot je povedal Gospod Jezus, pa je vodila njihova pot v grob, njihova modrost je šla v pozabo. Samo Jezusovega nauka modrost je preživela vse čase doslej. Zakaj je pač Jezusova beseda obstati mogla? Ni več Nestorija, ne Cestina, ni več Viklifa ne Abelarda, pa bo šla zgodovina tudi čez

Marksa in Ljenina... Zakaj pa ni šla čez Kristusa? Zgodovina dveh tisočletij je potrdila dovolj Njegove besede: nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa ne bodo prešle.

In če je zabranjen dvom in knjiga ki druge modrosti uči? Ni zabranjen za to, da bi imeli zavezane oči, marveč za to, da bili obvarvani pred nepotrebnimi zablodami, ki človeka lahko narede nesrečnega za čas in za večnost.

Nobena modrost ni močnejša in bolj resnična kot tista, ki je v evangelijih zapisana. Komur je dano, da more nepristransko soditi eno in drugo, to lahko sam spozna. Kdor pa za to nima ne časa ki ga je treba veliko, ne prilike, zakaj se izpostavlja nevarnosti zmote, če je že jasno izpričano kje in kaj je Resnica?

Domislil sem se ob tem razmotrivanju nekega Francoza, ki se je v času velike revolucije izkazal za posebno gorečega preganjavca katoličanov. Ko je usoda pozneje zadela tudi njega, je v ječi začel premišljevat in študirati. Knjigo za knjigo, vse vprek. Pa ni našel jasnosti. Potem je pa moliti začel in se mu je posvetilo in je postal veren človek...

In sem zastavil vprašanje, če moli in če v cerkev kaj hodi. Malo, gospod, tak je bil odgovor.

Jezusova modrost je pa jasna tudi v tej zadnji točki. Pravi namreč: čujte in molite, da ne padete v skušnjavo! Zato, ker je ugasnila lučka molitve, je v premnogih srcih opešala tudi vera. Zato se jim je izmaknila nesnica in sedaj iščejo nove, toda nobena ne izpolne praznine, ki je nastala v srcu.

In še nam je tekla naša beseda naprej.

Lep je nauk, ki ga Jezus uči, da ljubi bližnjega kot samega sebe.

Nič ne zagovarjam tega, kar je bilo v Mehiki ali na Ruskem, kjer je tekla krščanska kri. Vstal je papež in pozival svet, naj napravi konec krivici. Kje pa je tedaj papež bil, ko so klali Abe-since. Ali mar niso ljudje, čeprav so črni? In celo kristjani so... In papež, ki je varh božje resnice! Nezmoten varh Jezusovega nauka!

Da, da! Teške so take besede, ki prihajajo iz srca, ki je napojeno z bridkostjo do dna. Pa če se gode stvari, katere je težko pravično soditi, ki trpina globoko v srce režejo, še vseeno ostanejo resnične besede Jezusove: Jaz sem pot, resnica in življenje. Kdor v me verje, ne hodi v temi, ampak ima luč življeja.

Tako se je razpletal naš pogovor vse naprej, pa ura mi je

velela, da je treba iti po drugem opravku. S povabilom, naj pridejo k naši slovenski službi božji smo si podali roke. Ob priliki bomo uganili še kaj naprej in so me povabili na skorajšno svidenje.

Hladnik Janez.

K D O V E ?

Brez sledu je zginil, ali bolje, svojcem ne da nobenega glasu Ciril Maren. Njegov zadnji naslov pre 7 leti: San Martin 145, Buenos Aires.

Nič ne piše Kraševac Jože iz Črnomlja. Bil je zaposlen v Buenos Airesu v stavbeni stroki. Sem je prišel l. 1926.

Kam je zginil Tomažič Jožef iz Vinice. Pred tremi leti je odšel ven iz Buenos Airesa.

Župec Jože je bil pred poldrugim letom baje ubit pri nekem pretepu. Žena je zvedela za to šele sedaj in prosi, če bi ji bilo mogoče dati kako pojasnilo. Živel da je v Buenos Airesu.

Kdor bi mogel dati o kom kak podatek, naj stoji o uslugo njegovim domačim, da javi na naše uredništvo, da obvestimo svoje.

Zgodba o klobuku

Gospod Jože! Tako so mu rekli njegovi. Včasih tudi gospod kaplan. Otroci so pa napravili še bolj na kratko: gospod! Pa je bilo dovolj, ker gospod Jože je na vse to slišal in za vsakega prijazno besedo imel. Če so mu pa kedaj kje vzdeli visoki naslov "gospod župnik" je pa gospod Jože kar neverno pogledal in mimogrede pozabil, da beseda pomeni večjo čast, pač pa mu je prišlo na misel: treba bo pogledati spet enkrat v ogledalo: če sem se res že tako postaral, da sem za kaplana prestar...

Pa je tudi gospoda Jožeta potegnilo čez lužo. Mnogo jih je šlo pred njim v daljne tuje dežele, od koder so redko pošto domov pošiljali. Malokdo je našel tisto po kar je šel — dobro delo in lep zaslužek; Mnogi so vzdihovali razočarani, da so celo čez široko lužo tožni glasovi prihajali domov. Nekaj je bilo pa tudi takih, ki so zapravili še tisto, kar so prinesli s seboj od doma: vero v svojem srcu, Boga in upanje na nebesa.

Take glasove je čobival gospod Jože iz zemlje onstran morja. Bridko mu je bilo pri srcu ob misli na sinove in hčere slovenske matere, ki v tujini trpe in v pomakanju božje besede umirajo. Tako dolgo je vrtala ta misel v njem, da se je odločil: grem za njimi. In je šel.

Hladno ga je sprejela tujina. Tujec in neznanec je bil vsem. Tuji in neznani so mu bili vsi, ki jih je na ulicah buenosajreškega mesta srečaval. No, pa to gospoda Jožeta ni motilo, ker je bil temu že vajen. Saj je bil na vsem dolgem potovanju tujec že mesec dni. Vsak dan drugje. Vsak dan drugače. — Na ladji pač ne, ker je bil z mnogimi že prvi dan znanec, drugi dan pa že skoro prijatelj.

Motilo ga je pa to, zakaj tako čudno za njim pogledujejo. Le kaj bi bilo takega na njem. 'Kdo ve, kaj imajo', je razmišljal. Pred veliko izložbo se je vstavil. Poiskal je v ogledalu svojo postavo in previdno, da ne bi s tem pozornosti zbudil, je skušal ugodoviti, kaj je na njem izrednega. Nič in nič. Še v drugi izložbi se je poiskal in nič našel, kar bi mu pojasnilo pozornost in zvedavost, s katero so ga motrili. Imel je spodoben frak, ki je vendar čist, brez graje; klobuk kakor jih je bilo videti tudi med

moškimi, ki jih je na ulici srečaval. Hlače in čevlji tudi niso kazali kaj posebnega.

Čudna stvar! Kar nevoljen je postal in sitno mu je bilo. Saj ga zijajo kot maškaro! Kot neko posebno prikazen.

Ko bi mu pravi čas prava beseda na misel prišla, saj bi kateriga nemara potirjal, naj mu kaj plača za to, da ga gledati sme. Pa jezik še ni bil tuji govorici vajen, in je tako raje molčal, da ne bi vzdignil še večje pozornosti.

Nazadnje se je lepo vdal v svojo usodo in si mislil: zato nisem ne slabši ne boljši, če me zijajo. Če imajo pa na tem kaj veselja, pa naj jim bo to v božjem imenu.

Misli so se mu pletle še naprej. Nemara so pa to kaki ljudje, kkor jih imamo nekaj tudi doma, ki jih boli že to, če duhovsko suknjo vidijo. Da, očitek jim je že duhovnikova navzočnost, ki jim vzbuja vest, katero bi si radi ubili. Na dnu srca jim namreč še vedno živi tisto, kar je Bog vsakemu srcu vsadil: da po Bogu hrepeni. Pa naj bo že karkoli in kakorkoli, "da le med temi zijali ne bil noben otrok slovenske matere!" to si je zaželel.

Tako jo je pobiral po ulicah, kakor mu je kazal načrt najbližjo pot na Plazo Mayo, da se predstavi na škofiji. Ne se že več menil za zvedave poglede, zakaj treba je bilo zbirati besede, s katerimi bo obrazložil svoj prihod.

Vstopil je. Začudeno so ga pogledali. Kar vroče mu je začelo postajati ob teh prodirnih pogledih. "Saj me bodo še ven vrgli", mu je rastla skrita bojazen. Pa je le skušal prikriti strah in krepko stopil naprej.

Povedal je kdo in odkod. Pokazal svoje listine. Vse v redu in dobro! Toda "padre Hosé!" vaša obleka pa ne bo prava. Tako so mu pojasnili. Za gospoda ministra, za konzula, za predsednika republike bi vaš frak čisto lepo pristojal. Toda za duhovnika ne! Treba si bo omisliti talar in "sobretodo", in "sombbrero". "Saj tak klobuk, kot ga je v roki držal", tako so mu pojasnjevali naprej, "pristoja kakemu pocetnemu rogoviležu".

Kar grenko mu je postajalo okrog srca ob teh besedah, ki so mu dovolj jasno razložile, kaj je bilo vzrok zijalosti, katero je na cesti vzbujala njegova prikazen. Vsaj vem, pri čem sem, tako se je potolažil. Toda kako priti iz te zadrege!

Še je bilo v mošnjičku nekaj "čukov", s katerimi so ga dobre duše oskrbele pred odhodom. Sam ni vedel od kod se mu je naletelo toliko denarja tedaj, ko se je od domovine poslavljal. Dobri ljudje in Bog so pa vedeli, da bo gospodu Jožetu tega treba in sedaj je kar z veseljem ugotovil, da še premore kakih sto pesov, kar bo že zadostovalo za to, da si oskrbi primerno obleko.

Kakor gluhi in slepi so korakali spet po ulicah, da svojo name-ro izvede. Nič več ga niso boleli radovedni pogledi. Bogu je to nepriliko daroval z mislijo, da je Gospodu Jezusu bilo še vse bolj teško tedaj, ko so ga v befo oblečenega kot norca vodili po je-ruzalemskih ulicah.

V takem mestu za dober denar hitro in lahko dobiš kar že-liš. Tudi gospod Jože je svoje zadeve hitro uredil, kot je bilo treba. Pa sedaj se je stvar obrnila. Drugi ga sedaj res niso več zvedavo zijali, toda on sam se je tako strašno tujega počutil v tej novi noši. Kar ni si mogel predstaviti, kako veselje bi imeli njegovi šolarji, če bi se jim doma v Sloveniji tak predstavil. Ko je stopal po ulicah je obrnil vstran od izložb svoj pogled, da mu ne bi bilo treba v ogledalu videti te čudne prikazni.

Suknja dolga do tal kot sam talar, klobuk delan po istem vzorcu kot ga nosijo nekateri svetniki, božji romarji. Njim do-bro pristojta, to je res, ker so svetniki in gori na oltarju v miru stoje.

Pa si je mislil gospod Jože naprej: nikdar nisem mislil da bom kdaj menih. Sedaj pa me je prav to ućakalo. Saj to je prav meniška noša! Pa kaj bi si živiljeje grenil, tako je gospod Jože hotel svojim takim mislim konec napraviti in je sklenil: Naj bo v božjo čast. Ljudem na ljubo, bi to teško storil. Bogu pa naj vsaj s tem nekaj žrtve prinesem.

Toda kmali je občutil, da bo sklep te daritve treba še in še ponoviti. Ravno tam je prihajal že omnibus, ki ga je iskal... Ur-no, da mu ne ubeži! Če ne boš spet grdo čakal", tako si je pre-sodil. Bil je lankega koraka in urnih nog. Kaj malo je to pristojalo njegovi častiljevi zunanosti, še manj pa je bila ta naglica ljubi njegovi dolgi suknji, ki se mu je v znak protesta podvila pod stopalo. "Ti pesjan", si je mislil gospod Jože. Reči tega ta-ko ni vtegnil, da se mu ne bi kaka nevšečnost primerila in ko-maj se je izmotal, da ga ni izpodneslo. Nerodno mu je bilo to

kar se da, pa kaj je hotel drugega, kot modre in resno lice pokazati.

Stopil je naprej v natrpan voz, vedno pozoren na to, da ne bi spet svoje nove suknje pohodil.

Pa je pozabil med tem, da tudi glava nosi pokrivalo novega kroja. Trk, ga je nekaj dregnilo. Videl je poleg sebe neko gospodično, ki ga je kaj malo prijazno gledala in popravljala svojo pohojeno kapico. Prevdaril je gospod Jože položaj in ugotovil, da je s svojimi širokimi okraji napravil sopotnici to nezaželjeno in neprijetno "uslugo".

Da, ko bi le tako širokih okrajev ta klobuk ne imel, si je želel na tihem in se primeril tisti zvezdi, o kateri pravijo zvezdoznaci, da nosi širok obroč. Le to je drugače, da imajo njeni okraji prostora dovolj in nikogar ne motijo. On bo pač moral paziti tudi na to. Da ne vse! Na korak, da se ne zaplete v dolgo suknjo! na klobuk, da spet kaki našminkani gospodični ne napravi bridke jeze z preširokimi okraji, ki bi vtegnili posneti iz kakega obraza umetne obrvi ali narejeno rdečico...

In je gospod Jože imel veliko skrb s tem, da se mu spet kaj veljube ne bi primerilo.

Spet jo je oni dan ubiral s tramvajem gori po Rivadaviji. Drvelo in brzelo je križem, da bi se človeku v glavi zmešalo. Gospod Jože je imel dobre živce, zato se mu tega ni bilo bati. Menil se je le za knjižico, iz katere se je prav sedaj učil, kako se moli po kasteljansko "Oče naš" in "Zdrava Marija!"

Treba je bilo izstopiti. S častiljevostjo je skušal gospod Jože svojo namero izvršiti. Pa mu je še nekaj skušnje k temu primankalo. To je že vedel, kako daleč sežejo kraji njegovega širokega klobuka in je pazil, da z njimi nikomur neprilike delal ni. Vsega pa še ni vedel. Stopil je tedaj naprej, skozi vrata, da izstopi. Tedaj je pa kar naenkrat doživel, da je bil njegov klubuk drugih misli nego on. Mesto naprej, jo je je popihal z vetrom nazaj in se vsedel na sredo ulice kot kralj na svoj prestol.

"Ti preklicana stvar", si je mislil gospod Jože. Urno je bil na tleh in s strahom hitel na pomoč ubeženemu klobuku, ki je čisto flegmatično čakal, kaj se mu bo zgodilo. Z besno naglico je drvel omnibus, ob njem taksi, za njim nekaj kolektivov. "Škoda jih je dvajset pesov, in še kje jih bom dobil, da si kupim drug klobuk?" mu je šlo po glavi. Klobuk je pa mirno in dostojanst-

veno čakal svoje usode. Vse je drvelo nanj, a vse je imelo do njega toliko spoštovanje, da ga je mogel gospod Jože kaj kmalu nepoškodovanega in celega posaditi na glavo.

Pa še ni bilo te zgodbe s klobukom konec.

Oni dan je bilo, ko je stopil gospod Jože k stanovskemu tovarišu na obisk. To in ono sta rekla in nazadnje lepo narazen šla. Vse bi bilo najlepše, če si ta preklicani klobuk ne bi spet šale dovolil. Menda se je potuhnil nekam, ali kaj. Konec je bil ta, da si je gospod Jože posadil na glavo tuj klobuk. Sicer je občutil, da mu ne stoji prav tako, kot navadno, toda svojemu klobuku je on že zaupa in ni od njega pričakoval nobene potegavščine.

Drugi dan je le hotel ugotoviti, kaj ga mu klobuk krona in je ugotovil, da ni njegov. "Na še tega je bilo treba. Nazadnje bom postal še tat!" In je gospoda Jožeta stalo mnogih korakov, predno se je pribil nazaj do svojega novega klobuka, zakaj nekajkrat je moral iti trkat na tovariševa vrata, predno je do klobuka prišel.

Vse prijatelje DUHOVNEGA ŽIVLJENJA in somišljenike prosim da list podprete s prispevki za tiskovni sklad in s pridobivanjem novih naročnikom.

NAROČNINA DO KONCA LETA JE SAMO 1 PESO.

Med brati v tujini

Jože Premrov :

Ponatis iz Slovenca.
Köln, aprila.

Pred štirimi leti, ko sem se poslavljaj od nepozabne Vestfalije in Porenja, kjer žive naši izseljenci, si nisem mogel misliti, da bomo še kdaj videl kraje in ljudi, med katerimi sem preživel najlepše ure v življenju. Letos pa me je spet obiskala sreča, hvala Bogu, in tako sva se odpravila s prijateljem Jankom za Velikonoč k našim bratom in sestram, da jim bova oznanjala božjo besedo v domačem jeziku in delila za praznike "Kruh življenja". Dolga bo pot in delo ne bo lahko, saj bova obiskala v 14 dneh 21 naših kolonij, kjer so v večjem številu naši Slovenci.

Monakovski brzovlak je bliskovito drvel mimo naših večno-lepih planin, ki so prijetno sanjale tedaj s snežno odejo pokrite. Prijatelj Janko, ki je ves navdušen za planine, je vedno stal pri oknu in se divil našim gorskim velikanom. Kot bi mignil, je zdrvel vlak skozi karavanški predor in že naju je pozdravila naša tožna Koroška. Še enkrat sva se ozrla na Karavanke in se poslovila od naše rodne zemlje. Vlak se je jel vzpenjati više in više. V daljavi so naju pozdravile Visoke Ture, vse pokrite z večnim snegom in ledom. Kot demon je vlak drvel med planinami in mimo svetovno znanih letovišč. Sama sva sedela v kupeju, zato sva lahko nemoteno kramljala in se pogovarjala o delu, ki naju čaka. Tam so naju zapustili vljudni avstrijski uradni organi in kmalu sva občutila železno vztrajnost in natančnost in tudi radovednost. Sama nisva vedela, kdaj sva se približala lepemu Solnogradu. uradnikov tretjega carstva. Vse so hoteli videti in tudi vedeti. Hvala Bogu, da sva imela s seboj samo obleko in le malo denarja.

Po uradnem pregledu smo se urno bližali bavarski prestolici — Münchenu. Že iz daljave sva opazila mogočne zvonike številnih cerkva in kmalu naju je tudi mesto sprejelo v svoje okrilje. Brez cilja sva hodila po mestu, dokler naju ni spet vlak ponesel dalje v osrčje Nemčije.

Krasna mesta Ulm, Stuttgart, Heidelberg in Mainz, ki se zdaj vsa odeta z najlepšo pomladjo, so se vrstila tako naglo kakor v filmu.

Udobni brzovlak je zavil v lepo rensko kotlino, ki se zdaj

vska koplje v cvetju. Ta kos sveta od Mainza pa do Kölna je za res "vrt in raj v Evropi", kot ga mnogi imenujejo. Mogočni spomenik "Die Wacht am Rhein" in znana pečina Loreley sta nekam osorno zrla na naju. Po časopisih sodeč, sem menil, da je zdaj tu vojaštva kot listja in trave. Pa je vse mirno in pokojno, le udarci delavcev, ki zdaj grade krasno cesto ob levem bregu Rena, so naju opomnili na morebitni spopad med dvema narodoma, ki sta za ta kos zemlje prelila že precej krvi. Sopotniki so nama zatrjevali, da zdaj ni prav nobene nevarnosti in zato njim prepuščam usodo...

Mogočna zvonika katedrale sv. Treh kraljev sta naju opomnila, da ni več daleč znani "Kelmorajn", kamor so nekoč tako radi romali verni Slovenci. Ko sva dospela v to lepo mesto, je bil že večer, zato sva si poiskala prenočišče in kmalu sladko zasnivala v nočni sen — daleč od domovine.

Essen - Schöonnebeck, aprila.

Po dolgi vožnji sva se v lepem Kölnu dobro odpočila. Iz Ljubljane do Kölna sva se z brzcem vozila 24 ur. V prijaznem Kolpingovem domu, kjer sva prenočila, sva naslednje jutro tudi maševala. Po zajtrku sva odšla v mesto in si ogledala pomembnejše znamenitosti, ki jih je tu vse polno. Dalje časa sva se pomudila v katedrali sv. Treh kraljev, ki je vedno polna obiskovalcev. Človeka prevzame, ko občuduje to ogromno in veličastno hišo božjo, ki so jo gradili več stoletij. Polna je umetnosti, saj je vsak njen najmanjši del umotvor zase. Spomnila sva se tudi nekdanjih slovenskih romarjev, ki so skoro petsto let vsako sedmo leto hodili na božjo pot v Kelmorajn in molili na grobu sv. Treh kraljev, katerih relikvije tukaj hranijo. Spomnila sva se v molitvi tudi domovine in nama dragih oseb in obenem tudi naših izseljencev, med katere bova danes pohitela.

Kmalu je minil čas in morala sva na vlak, ki naju je ponel v osrčje najobljudenejše Nemčije. Kot v filmu se vrsti tu mesto za mestom. Med potjo sva se v Düsseldorfu oglasila na našem konzulatu, kjer sva bila zelo prisrčno sprejeta. Hitro so minili lepi trenutki in že smo odbrzeli v Duisburg, kjer sva se morala z Jankom ločiti za nekaj časa. On je namreč odšel v Meerbeck, mene je pa pot vodila v Essen-Schöonnebeck, kjer žive Slovenci že 40 let.

(Dalje sledi).

CERKVENI VESTNIK

Ene podplate sem že strgal!... Morda misliš: že spet "petlarija"... To pot pa ne zakaj podplati so že novi in plačani. Nekaj drugega je! Človeka je samega strah. Mene je posebno strah v prazni cerkvi, kadar je primerno, da bi bila polna! Oj ti trde duše! Nekateri so bolj trdi, kot kraške skale iz katerih smo zrastle. Daj, človek božji, gani no! In pridi!

Ni treba misliti, da se bom naveličal. Saj berem v božji besedi: svari, opominjaj in grajaj in prosi, če radi poslušajo ali pa če neradi... Odlasaj pa res nikar še naprej.

Je daleč... pot stane... človek je truden... Pa je res tudi to, da je pot v nebesa strma in ozka — in za Slovence tukaj pelje ravno skozi slovensko službo božje.

Saj ne pričakujem vselej vseh. Enkrat na mesec pa že lahko vsak doprinese nekaj v dokaz svoje dobre volje. Tako se odloči še danes: Dobro! vsak mesec enkrat. In kar nedeljo si določi. Pa ne pozabi! Še to: iz Amerike je v nebesa pot še bolj naporna! Zato se ne vstraši ovire. Doma smo šli vsako nedeljo, in kako daleč...

Red službe božje se bo sedaj nekoliko spremenil. 25. maja sem bil med Slovenci na Avellanedi. Sklenili smo, da upeljemo vsak mesec eno nedeljo sveto mašo v Avellanedi. Prva maša bo po tem sklepu v nedeljo 14. junija ob 10 h v kapeli na ulici Manuel Estevez 620. To nedeljo v cerkvi na Paternalu ne bo maše za Slovence. Popoldanska služba božja bo po navadi. 14 dni kasneje bodo na Avellanedi večernice in jih zato ne bo na Paternalu. Prosim vse Slovence, ki vam je bližje prihajati na Avellanedo, da napolnite kapelico. Nič ne iščite zvonika, ker ga ni. Le na številko pogledajte.

Prosim tiste, ki imate veselje do petja, da se priglašite da napravimo pevski zbor. Za začetek bodo velikodušno prišli pevci iz Paternala, toda stalno pa ne moremo zahtevati od njih tolike žrtve.

Red službe božje bo torej tale:

Drugo nedeljo v mesecu **sv. maša** na Avellanedi,
četrto nedeljo v mesecu **večernice** na Avellanedi.

c. Manuel Estevez 630, Avellaneda FCS.

Vse drugo je na Paternalu na **Av. del Campo št. 1653.**

Maša vselej ob 10 h večernice pop ob 4 h.

Kadar je na Avellanedi, ni istočasno na Paternalu.

Tudi Slovencem v Villa Devoto bi želel oskrbeti mašo enkrat na mesec. Pa zato potrebujem vas, ki doli živite. Jaz s svoje strani bom hitro napravil kar treba, če bo le vernikov, ki bodo k službi božji prišli. Pevski zbor "Slov. Gosp. Podp. Društva" pa prosim, če bi prevzel skrb za petje.

Za spoved je prilika vselej pred slovensko službo božjo. V cerkvi sv. Antona v ulici Caseros 2780 pa vsak dan med 7 in 9 uro in v torek in soboto tudi zvečer po 6 uri.

Prav pred cerkev postavijo mnoga vozila. Tako omnibusi 34 in 65 (iz Avellanede, Čakarito in Villa Real), 5, 12 in 50 iz centra, 71 iz Paternala. Tramvaji 50, 56 in 9. Eno kvadro vstran pusti 16 in 73. In kdo bi še vedel vse drugo saj je Caseros pravi "babilon". Ponoči in podnevi vedno drvi.

Stariši, ki imate otroke za prvo sveto Obhajilo in za birmo prosim, da mi javite, da jih bom za svete zakramente pripravil če mi bo mogoče.

Mene je dobiti doma vsak dan do devete dop in v torek in soboto zvečer po šesti uri.

Moje stanovanje: Caseros 2780. Telefon 61 - 1073.

Hladnik Janez.

Antonio MARINO

Martillero Público

Javne prodaje — Komisije — Hipoteke — Zamenjave — Kupoprodaje
hiš in zemljišč — Uprava posestev — Zapuščine — Pravne zadeve
GLAVNA PISARNA: Av. San Martín 6102 - 36 — U. T. 50, Dev. 0971
PODRUŽNICA: Av. R. S. Peña 524, V. Progreso, Tel. S. Martín 0039

ZASTOPNIK: Lacroze 24 (José Ingenieros)

PIŠITE PO PONUDBE IN CENIKE!

LISTNICA UREDNIŠTVA IN UPRAVE

Najprej naj se zahvalim njim ki so se odzvali vabilu in do-prinesli svoje prispevke za list. Če bi bilo le mnogo takih! V do-movini se posebno zanimajo zato, kakšen je tu gospodarski po-ložaj. Zato bi bil zelo hvaležen fantom in dekletom, če bi mi opi-sali, kako ste doživeli svoje prve dni v tej deželi, kako ste bili iskajoči popotniki po širnih argentinskih planjavah, kako ste si služili kruh, da bodo vedeli kaj jih čaka, tisti, ki si za nami sem v to deželo žele. Kdor bi ne imel poguma, da svoje dogodke na-piše, naj se pri meni oglasi, pa bova spravila na papir.

Emida, pokazali ste prav spretno pero. Le kmalu se opet oglasite.

Podlogar, imate jako lep besedni zaklad. Le še primite za pero.

“Slobodna Hrvatska” se je baje obregnila ob naše “Duhovno življenje”, oziroma ob mene. Kako in kaj, to mi je žal neznano, ker svojega lista meni niso poslali. Kdor mi ima kaj povedati, naj mi tako pove, da bom vsaj zvedel.

Čuj, slišiš! Saj bi povedal na glas, da bi Ti vdarilo na ušesa! Ker ne morem, zato naj Te gane moja zapisana beseda. Naj Ti ne bo žal tistega pesa. Še danes napiši kuverto z naslovom: Du-hovno življenje, Caseros 2780 in priloži en peso za naročnino in svoj naslov. Vem, da je takih, ki žele, da bi naš list omagal, pa sodim, da Ti tega ne želiš. Z malim prispevkom lahko podpreš dobro stvar. Javi tudi spremembo naslova.

Če moreš, prispevaj kaj za tiskovni sklad. Prilika za to je posebno vsako nedeljo po službi božji pri cerkvi. Tam sprejemam naročnino. Če se oglasi gospod Blaznik, uredite zadevo z njim. Na Avellanedi zastopa naš list gospod Žlebič. Naj se mu lepo zahvalim za veliko število naročnikov ki jih je nabral.

Zvem, da se je nekdo pritožil, da mu nisem zapisal prave vsote za tiskovni sklad. V pojasnilo naj povem: za tiskovni sklad gre vsota, ki presega en peso. En peso znaša naročnina.

Za tiskovni sklad so prispevali nadalje: Neimenovana 10 pes, po 4 pese: Skok, Cerkovnik. Po dva pesa: Milharčić, Domicelj, Federuzzi, neimenovan. Po 1 peso: Besednjak, Trampuž, Barle, Čotar, Frančeskin, Lapajne, Peleh, Jazbec, Podlogar, Lešnjak, Vičić, Troha, Vrabc, neimenovan. Piščanec 4 pese in manjši pri-spevki skupno 1.50 p. Brišček 2 p. Naj jih še mnogo sledi!

Hladnik Janez.

NI K A R N E P O Z A B I

D E N A R P O Š L J E Š D O M O V

hitro in z najmanjšim stroškom!

V L O Ž I Š G A V N A J B O L J Š O H R A N I L N I C O

kjer je varen in Ti daje dobre obresti!

N A J C E N E J E K U P I Š L A D I J S K E P R E V O Z N E K A R T E

za najboljše in najhitrejše ladije katerekoli družbe
po resnično niskih cenah!

V S E T O N U D I E D I N O

priznani prijatelj Slovencev v Argentini

S L O V E N S K I O D D E L E K

B a n c o H o l a n d e s U n i d o

C A N G A L L O 3 6 0

dokler ne dogradimo lastne hiše na 25. de Mayo in R. Mitre

Vaša lastna korist zahteva da se posvetujete z nami
osebno ali pismeno, na kar vam bomo radevolje
tako odgovorili.

Banque Baruch et Cie.

BANKA JUGOSLOVENSКИH IZSELJENCEV V FRANCII,
BELGIJI, HOLANDIJI IN LUKSEMBURGU

11, R U E A U B E R
P A R I S (9e) F R A N C E

Najhitreje in pod najugodnejšimi pogoji pošilja denar v domovino. Nakažite nam svote, ki jih želite poslati v domovino potom čekov, ki se glasijo na francoske franke in so plačljivi v Parizu, ali na čeke v angleških funtih, plačljive v Londonu.

Banco Germánico

DE LA AMERICA DEL SUD

Av. L. N. Alem 150 - BUENOS AIRES - 25 de Mayo 149-50

PODRUŽNICE V JUŽNI AMERIKI:

BUENOS AIRES	PARAGUAY	BRASIL	CHILE
Mercado Abasto	C. Pres. Franco	RIO-SANTOS	SANTIAGO
Corrientes 3223	ASUNCION	SAO PAULO	VALPARAISO

HRANILNICA:

Komu boste zaupali Vaše prihranke?

Banco Germánico Vam nudi popolno varnost in primerne obresti!

DENARNE POŠILJKE:

Potom katere banke boste poslali denar svojim domačim?

Banco Germánico sprejema vso odgovornost, da bo Vaš nalog najtočneje, najhitreje in najvarneje izvršen.

VOZNE KARTE:

Kje boste kupili ladijsko vozno karto?

Banco Germánico je predstavnica vseh parobrodskih družb in Vam more nuditi bodisi vozovnice bodisi pozivnice pod najugodnejšimi pogoji.

IZSELJENSKA POŠTA:

Kam naj Vam pošljajo pošto, če nimate stalnega bivališča?

Banco Germánico raspolaga s posebnim oddelkom za izseljensko pošto, ki Vam jo hrani ali brezplačno pošilja na Vaš najnovejši naslov.

Naše uradne ure: od 8 $\frac{1}{2}$ do 7 zvečer; ob sobotah do 12 $\frac{1}{2}$.

SIGURNOST! BRZINA! USLUŽNOST! POVERJENJE!